

Per mi era la dels nostres avis, perquè cada vegada que la seva toia sortia del calaix de la calaixera, era com pomell de records que els feia reviure moments de goig i joventut.

Però què hi farem! Tot es modernitza. Avui els sentimentalismes i totes aquelles coses que agradaven tant als nostres avis, com que ens hem modernitzat i hem progressat, les conside-

rem ridícules i buides de sentit.

En canvi, els vells diuen que el món s'ha tornat boig i que els joves només fan que ximpleries i que mai sabran viure ni disfrutar com feien ells en la seva joventut.

Qui té raó?

MONTPLET FERRER i RAMON S. A.

El Plany de Cloe

A l'amic LLUIS TORRES PLÀ, afectuosament

Ara és mig jorn i dorm el dia sobre el camp;
el vent gronxa la llum i parla entre les branques.
En mig de l'hort, en l'ombra que dança com un flam,
hi ha un dossier de flaires i cants: de roses blanques.

Foruga, Cloe hi seu com un esquitx de sol
i sent com la festa l'encís de cada rosa;
li bull la juvenesa pel cos, dringant desclosa;
Entorn, com un neguit, l'amor: el rossinyol.

I Cloe diu: «O Iris, atlètic i forçut,
que corres com un faune darrera la ramada
i encéns els flúid màgic del cant irresolut
que vessa de ta riata com fruita madurada!

Per què em mires, obtús, i em fas l'oïda sorda
quan duc dintre les venes la força del delit
i, panteixant encesa, la sina se'm descorda
i tinc en la cintura la glòria del brogit?

Que si dormissis, dòcil, al fons de l'aire bru
de ma cambra de verge, petó de tarongina,
sé prou que deixaries els cants i els bous i amb quina
volença em cenyiries entorn del ventre nu!

Més ai, els déus em deixen morir de llanguiment
i em té el nostàlgic somni que indiferent fas viure...!»

La quietut és alba com un defalliment;
La llum dalt de les branques la crida: Cloe ho sent
i bada els llavis rojos i prova de somriure.

RAFEL VILÀ i BARNILS

Fabrica de
Anissats
Licors i
Aixarops

Anton Gualba
A R G E N T O N A

Despatx Central
Santa Teresa, 30
Telèfon n. 64

MATARÓ